

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 24 / פרשת נח תשפ"ג

ברכת מזל טוב לקוראי העלון
ולכל לומדי הדרך לדגל סיום מסכת כתובות
והתחלת מסכת נדרים

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף קי"ב.

"דוכתא דמשה ואהרן לא זכו לה אנא מי יימר דזכינא"

הגמרא השבוע מספרת: בדרך עלייתו של רבי זירא לארץ ישראל ביקש לחצות את הירדן ולא מצא גשר ראוי, אלא כעין קורה צרה שהייתה מתוחה מגדה לגדה. בלית בררה חצה בעזרתה. כאשר צדוקי שעבר במקום הוכיחו על 'פיזיותו' והסתכנותו, השיב: "משה ואהרן לא זכו להגיע לארץ, אם אתעכב כדי לחפש גשר מי יודע אם אני עצמי אזכה...".

רבי זירא לא חסך כל מאמץ בכדי לעלות לארץ שבה חשק. מייליוני יהודים במשך הדורות לא זכו לכך. ואילו אנו זוכים ללא מאמץ לנשום 'אורא דארץ ישראל', לזכות לקרבת ה'. אשרינו!

על מסכתות הירושלמי מופיע החיבור המופלא 'תבונה'. בכדי להבין את גדלות מחברו דיה לנו העובדה שהגר"ח קנייבסקי טרח להדירו. מחברו, הגאון מפולטבה, שהתגורר במוסקבה הקומוניסטית, הספיק ביומו האחרון להעביר את כתביו ליהודי אמריקאי, רבי צבי ברוגשטיין, וכך זכינו לחיבור המופלא. "מפני מה השקעת דווקא ב'ירושלמי'?", שאלו רבי צבי, והגאון החולה השיב כשדמעות בעיניו: "כל ימי שאפתי לחונן את אדמת הקודש, בהביני שאפסה תקוותי השקעתי את כל אהבתי אליה בלימוד התלמוד שחובר על אדמתה".

איך זה קשור אלינו?

זכינו להלך על האדמה הקדושה, והרי מצוות צריכות כוונה... שומה עלינו לשים לב לכך, להעריך, לחוש, ולהתרגש!

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קי"א.

"אי לאו דאיפגרת הוה עבדא טפי"

גמרתנו השבוע מספרת: במשך שלושה ימים נעדר רב חייא בר אדא, המלמד של ילדי האמורא ריש לקיש, מעבודתו. בשוכו שאלו ריש לקיש לפשר החיסור והוא הסביר תוך שמדגיש את שבחה של ארץ ישראל: "עץ גפן בודד יש ברשותי, ובשלשה ימים אלו בצרתי ממנו שש מאות אשכולות"; "חבל" הגיב ריש לקיש, "לו היית עושה זאת שלא על חשבון לימוד התורה לבטח היית בוצר יותר".

כלל ברור הוא: רווחים הבאים על חשבון תורה ומצוות, מתבררים לבסוף כהפסדים!

בגיליון 'השגחה פרטית' הובא סיפורו של יהודי חם ויר"ש, מתווך עסקים במקצועו: לידי נקלעה עסקת תיווך של עסק בשווי מיליונים, דמי התיווך היו בהתאם... העסקה עמדה לפני חתימה, ומשכך, למרות שתמיד הקפיד שלא להפעיל את הטלפון עד לסיום תפילת שחרית ולימוד הדרך היומי, התפתה הפעם לחרוג מהקפדתו. במשך כל זמן התפילה הוטד מצלצולים חוזרים ונשנים, וכאשר לאחר השיעור חזר למתקשרים, התבשר לשמוע ש... העסקה מבוטלת. לאחר רגעי ההלם נשא עיניים למרום והודה: "תודה רבש"ע שהסברת לי ששום טובה לא תצמח לי מביטול עקרונותי הרוחניים".

איך זה קשור אלינו?

"אין אדם שומע לי ומפסיד"; שעות התפילה והלימוד הינם 'קודש לה'! לא נפגע בהם בשום אופן, שהרי ממילא לא נרוויח מכך.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קי"א.

"טוב המלכין שיניים לחבירו יותר ממשקהו חלב"

שני אנשים גומלי חסדים, האחד מעמיד לטובת הציבור קפה וחלב בחינם בכל שעות היממה, ואילו רעהו מעמיד לטובת הציבור את סבר פניו המחייכות והמאירות... מי מהם עדיף? הגמרא השבוע פוסקת: המחייך עדיף, הוא נתן יותר.

"סבר פניו של אדם שייך לרשות הרבים" אמרו גדולי המוסר. מחובתו לחייך להאיר פנים לסובביו, והרווח שיפיקו הם מכך עצום - כי אדם שחייכו אליו בבוקר, יומו יהיה מוצלח יותר משל זה שהשקוהו חלב.

יהודי היה בשכונת גאולה בירושלים, ר' בן ציון ברים שמו. הוא עצמו דל ואביון היה, ולמרות זאת לא היו קבצני ירושלים פוסחים על ביתו, ומדוע? משום שלשקל הבודד שהיה מעניק להם היה מצורף חיוך: "כסף אין לי לתת לך" - היה אומר לקבצן המזדמן, "אבל חיוך וכוס שתיה מתוקה, יש גם יש...". מסתבר שהללו היו זקוקים למאור פניו, יותר משהיו זקוקים למעותיו.

איך זה קשור אלינו?

מעשיר את מקבליו מבלי לרושש את נותניו, אין גבור שישרוד בלעדיו, אין נדכה שלא יתעודד מולו, ולכשתראה מי שאינו מעניקו לך, תן לו אותו אתה, כי אין מי שזקוק לזה יותר ממנו, החיך.